

POSTANOWIENIE

25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Z. E., małoletniego B. E.

przeciwko S. M.

o ustalenie ojcostwa i roszczenia z tym związane,

na skutek skargi kasacyjnej S. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy
z 26 maja 2023 r., VI Ca 99/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany S. M. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z 26 maja 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa Z. E. i małoletniego B. E. o ustalenie ojcostwa i roszczenia z tym związane.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód uzasadnił zarzutem nieważności postępowania przed sądami I i II instancji, wynikającej z braku możliwości obrony jego praw. Skarżący wskazał, że sądy *meriti* nie przeprowadziły

dowodu z badania DNA, pomimo obowiązującej w postępowaniu o ustalenie ojcostwa zasady prawdy obiektywnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że pozbawienie możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wtedy, gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła, wbrew swej woli, brać, i przez to nie brała udziału w postępowaniu lub w jego istotnej części (zob. m. in. postanowienia SN z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 2917/22; z 3 czerwca 2022 r., I CSK 1741/22 oraz z 8 kwietnia 2022 r., I CSK 705/22). Za przyczynę nieważności nie mogą być natomiast uznane wadliwości w postępowaniu dowodowym ani w ustalaniu stanu faktycznego (zob. postanowienie SN z 28 lipca 2023 r., I CSK 3829/22).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że pozwany był wielokrotnie wzywany do stawienia się na badanie DNA, a także, że termin tych badań był kilkakrotnie przesuwany, również w porozumieniu z nim samym i na jego prośbę. Mimo tego skarżący nie poddał się badaniu, czyli sytuacja, na którą się powołuje, nie nastąpiła wbrew jego woli. Niezależność naruszenia przepisu prawa prowadzącego do pozbawienia strony możliwości obrony swoich praw od woli tejże strony jest jednym z wymagań stwierdzenia nieważności postępowania na powołanej podstawie.

Natomiast okoliczności niestawienia się pozwanego w celu przeprowadzenia badania zostały szczegółowo ustalone przez Sąd odwoławczy i – jako elementy stanu faktycznego sprawy – nie podlegają kognicji Sądu Najwyższego w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowanie kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[a]